

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoCsp/9/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3119200371
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3119200371.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členov senátu JUDr. Ivety Anderlovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, proti žalovanému: F. B., nar. X.X.XXXX, bytom F. Z., o zaplatenie 4 893,82 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 24Csp/4/2019-147 zo dňa 19. novembra 2020 takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo výroku II. a v súvisiacom výroku III. o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e** .

II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1.. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zastavil konanie v časti zaplatenia sumy vo výške 1 393,82 Eur. Výrokom II. vo zvyšku súd žalobu zamietol. Výrokom III. nepriznal žalovanému náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 4 893,82 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 500 Eur od 16.6.2018 do zaplatenia ako aj náhrady trov konania. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že žalovaný uzavrel dňa 1.10.2015 s postupcom ako veriteľom zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 625385, na základe ktorej mu bol poskytnutý spotrebný úver vo výške 3 500 Eur. Predmetný úver bol poskytnutý jednorazovo bezhotovostne. Úrok bol dojednaný vo výške 11,79 % ročne. Výška splátky bola dojednaná v sume 57,18 Eur. Počet splátok 96, prvá splátka splatná dňa 20.11.2015, konečná splatnosť úveru 20.10.2023, splatnosť splátok k 20. dňu v mesiaci. RPMN vo výške 12,45 %. Z listu zo dňa 29.4.2016 súd zistil, že postupca zosplatnil úver z dôvodu porušenia povinností na strane žalobcu, a to ku dňu 19.5.2016. K uvedenému listu žalobca podací hárok, ani doručenkou nepredložil. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 15.06.2018 postúpila Prima banka Slovensko, a.s. ako postupca spoločnosti EOS KSI Slovensko, s. r. o., (žalobca) ako postupníkovi pohľadávky špecifikované v prílohe č. 1. Z prílohy č. 1 bolo zrejmé, že predmetom postúpenia bola i pohľadávka voči žalovanému zo zmluvy o úvere č. 625385 uzavretej dňa 1.10.2015, v rámci ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 3.500 eur, pričom zostatok pohľadávky predstavoval istinu v sume 3 500 Eur a úrok 1 393,82 Eur. Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 22.06.2018 oznámil postupca žalovanému, že došlo k postúpeniu pohľadávky žalobcovi. K oznámeniu predložil žalobca podací hárok. Pokusom o zmier zo dňa 23.11.2018 vyzval žalobca žalovaného na úhradu dlhu v celkovej výške 4 971,01 eur najneskôr do 30.11.2018. Právne vec súd posúdil podľa § 39, § 52 ods. 1, 2, 3, § 524 ods.1, ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy, § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách účinného v čase postúpenia pohľadávky. Súd mal za preukázané, že žaloba podaná žalobcom nie je dôvodná. Zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzavretá medzi spoločnosťou Sberbank Slovensko, a.s. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom. Žalobca si pohľadávku pôvodného veriteľa (Sberbank Slovensko, a.s.) uplatňuje z titulu postúpenia pohľadávky. Súd sa preto zaoberal otázkou, či k postúpeniu pohľadávky Sberbank Slovensko, a. s., na žalobcu došlo

zákonom predpokladaným spôsobom, t. j. platne, a teda, či je žalobca v tomto spore aktívne vecne legitimovaný. Vecnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jedna strana je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide a druhá strana je subjektom hmotnoprávnej povinnosti. Ako vyplýva z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách banka môže postúpiť pohľadávku inej osobe buď so súhlasom klienta, alebo aj bez takéhoto súhlasu za predpokladu, že klienta písomne vyzvala na plnenie a klient je napriek tejto výzve v omeškaní so splatením dlhu dlhšie ako 90 dní. V danom prípade žalobca nepreukázal, že by žalovaný s postúpením pohľadávky zo Sberbank Slovensko, a.s. na žalobcu súhlasil. V konaní taktiež nebolo preukázané, že postupca pred postúpením pohľadávky žalovaného vyzval na jej úhradu. K oznámeniu o zosplatnení pohľadávky žalobca nepredložil žiadny podací hárok ani doručenkú, t.j. žiadnym spôsobom nepreukázal doručenie ani zaslanie oznámenia žalovanému. V konaní taktiež nepredložil žiadnu inú výzvu, ktorá by bola žalovanému doručená. Skutočnosť, že žalobca predložil podací hárok k oznámeniu o postúpení pohľadávky na uvedených záveroch nič nemení. Je logické, že ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24.4.2018, v ktorom okrem iného súd konštatoval, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 veta prvá ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 os. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ. Súd tiež poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/173/2017, z ktorého vyplýva, že samotná výzva banky dlžníkovi nepostačuje a je potrebné, aby táto výzva bola dlžníkovi doručená alebo aby banka vykonala aspoň pokus o jej doručenie dlžníkovi. Len vtedy, ak bola výzva dlžníkovi doručená alebo ak sa pri neúspešnom doručovaní aspoň dostala do dispozičnej sféry dlžníka, možno hovoriť o výzve banky, ktorá spĺňa podmienky § 92 ods. 8 zákona o bankách. Na základe vyššie uvedeného dospel súd k záveru, že len samotná listina o zosplatnení zo dňa 29.4.2016 bez preukázania toho, že postupca vykonal aspoň pokus o jej doručenie, nepreukazuje podmienku nevyhnutnú pre postúpenie pohľadávky banky na tretí subjekt, ktorou je doručenie výzvy banky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách dlžníkovi. Vo vzťahu k ďalším tvrdeniam žalobcu, súd uvádza, že vecnú legitímáciu, či už aktívnu alebo pasívnu skúma súd ex offa, bez ohľadu na aktivitu žalovaného. Následkom neplatnosti zmluvy o postúpení je absencia aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, a preto súd žalobu práve z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie ako nedôvodnú zamietol. V predmetnej veci mal plný úspech žalovaný, preto by mu patril nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Nakoľko však žalovanému v konaní žiadne trovy konania nevznikli, súd z dôvodu hospodárnosti a efektívnosti konania rozhodol aj o výške tohto nároku a to tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal keďže mu žiadne trovy konania nevznikli a taktiež ani zo spisu žiadne trovy konania žalovaného nevyplývajú.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca namietajúc, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo podľa jeho názoru preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB ukladá. Žalobca v konaní tvrdil (a naďalej tvrdí), že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Žalobca mal za to, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu svojho peňažného záväzku okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 29.04.2016, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až ku dňu 15.06.2018. Doručenie predmetných výziev žalovaný v konaní nijakým spôsobom nepoprel a ani nerozporoval. Podľa názoru žalobcu je preto potrebné považovať za nesporné, že predmetné výzvy, ako aj výzva zo dňa 29.04.2016 sa dostali do dispozičnej sféry žalovaného. Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou popreté, v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP ich bolo v konaní podľa názoru žalobcu potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením (ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinnými, prípadne inými dôkazmi), že žalovaný bol postupcom riadne vyzvaný na zaplatenie dlžnej sumy a v čase postúpenia pohľadávky bol napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Krajských súdov SR. Žalobca mal za to, že záver súdu o tom, že existencia uvedenej výzvy v zmysle ust. § 92 ods.

8 ZoB nestačí je neprijateľný, a to prihladnuc najmä na pasivitu žalovaného a neexistenciu jeho popretia žalobcových skutkových tvrdení ohľadom doručenia tejto i ďalších výziev v konaní. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov podľa žalobcu k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo predloženými listinnými dôkazmi nesporne preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo nesporne preukázané, že postupca splnil zákonné povinnosti vyplývajúce z ust. § 92 ods. 8 ZoB, a teda k porušeniu predmetného ustanovenia nedošlo. Odôvodnenie súdu prvej inštancie preto považuje žalobca za arbitrárne a prijaté závery súdu za svojvoľné a nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd uvedeným postupom de facto nielen vyhľadával v mene slabšej strany sporu dôkazy pre zamietnutie nároku žalobcu, ale aj sám popieral skutkové tvrdenia samotných strán sporu, čo považuje žalobca za neprípustný zásah do práva na nezávislý a nestranný súd. Podľa názoru žalobcu súd vystupoval v pomyselnej roli advokáta spotrebiteľa, ktorý namiesto žalovaného rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu. Žalobca záverom uviedol, že má za to, že „ochrana spotrebiteľa“, ktorú sa napadnutým rozhodnutím zrejme snažil dosiahnuť súd, je v konečnom dôsledku takou ochranou, ktorá spotrebiteľov poškodzuje. Zamietnutie žaloby pre nepreukázanie platného postúpenia pohľadávky pre spotrebiteľov znamená, že síce nie sú nútení podrobiť sa nútenému výkonu súdneho rozhodnutia, avšak prakticky sa dostávajú do stavu právnej neistoty vo vzťahu k tomu, kto je ich veriteľom a komu teda majú svoj dlh vlastne splniť, aby dosiahli napr. výmaz zúverového registra. Žalobca navrhoval, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu a prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žalobca vyčíslil trovy odvolacieho konania.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebný v napadnutej zamietajúcej časti vo výroku II. a v súvisiacom výroku III. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Žalobca uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody spočívajúce v tom, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil / § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP/.

6. V zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP ide o procesný postup súdu, ktorým znemožnil strane sporu, aby uskutočňovala zákonom priznané procesné práva a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Obsah práva na spravodlivý proces je právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia.

7. Pod spravodlivým súdnym procesom treba rozumieť povinnosť súdu zabezpečiť rovnosť zbraní, t.j. možnosť uplatnenia práv, teda možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, zúčastniť sa na procesných úkonoch, možnosť oboznámiť sa s obsahom spisu a pod. ale aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie (obsiahnutého v základnom práve na súdnu ochranu) podľa čl. 46 ods.1 ústavy a v čl. 6 ods.1 Dohovoru (napr. III. ÚS209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS260/06, III. ÚS153/07).

8. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkov logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

9. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. Na základe preskúmania správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne právne posúdil. Súd prvej inštancie sa podrobne vysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými tvrdeniami a argumentmi strán, v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Prijaté právne závery náležite vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplyva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

11. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na právnom závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý nepreukázal platné postúpenie pohľadávky proti žalovanému z pôvodného veriteľa Sberbank Slovensko a.s. (ďalej len „postupca“), keď predložená zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca podľa súdu nepreukázal, že postupca pred postúpením pohľadávky z postupcu na žalobcu s postúpením súhlasil. V konaní tiež nebolo preukázané, že postupca pred postúpením pohľadávky žalovaného vyzval na jej úhradu. K oznámeniu o zosplatnení pohľadávky žalobca nepredložil žiadny podací hárok ani doručku, t. j. žiadnym spôsobom nepreukázal doručenie ani zaslanie oznámenia žalovanému.

12. Odvolací súd považuje tento právny názor súdu prvej inštancie za správny a stotožňuje sa aj odôvodnením napadnutého rozsudku v celom rozsahu podľa § 387 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalobcu uvádza nasledovné:

13. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

14. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej, t. j. existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, t. j. existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou

súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 205/2009).

15. Z uvedeneho ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách (v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky) vyplýva, že právo banky na postúpenie pohľadávky voči dlžníkovi tretej osobe vznikne až po splnení zákonných podmienok, t.j. omeškanie dlžníka s plnením peniazneho záväzku nepretržite dlhšie ako 90 dní napriek písomnej výzve na plnenie. Účelom uvedeneho ustanovenia je ochrana klientov pred postúpením pohľadávky voči nim pred splnením na subjekty, ktoré nepodliehajú dohladu na rodnej banky. Zákonne predpoklady na vznik práva postúpiť pohľadávku musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Postúpenie pohľadávky napriek nesplneniu zákonných podmienok predstavuje postup v rozpore so zákonom, ktorý má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok (vo vzťahu k tejto pohľadávke) podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

16. Súd na splnenie vyššie uvedených podmienok prihliada ex offo bez toho, aby strany tieto skutočnosti namietali. Argumentácia žalobcu o tom, že preukázanie doručenia výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách nebolo sporné, keď žalovaný túto skutočnosť nepoprel, neobstojí. Ochrana pred dôsledkami možnej absolútnej neplatnosti právneho úkonu v podobe preskúmania podmienok platného postúpenia pohľadávky v zmysle vyššie uvedeného je imanentnou súčasťou skúmania aktívnej legitímácie ex offo, pričom je vecou žalobcu svoju aktívnu legitimáciu v konaní preukázať. Ani prípadná pasivita žalovaného nemôže nahradiť povinnosť žalobcu uviesť svoje tvrdenia, ktoré je v konaní povinný relevantným spôsobom preukázať. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR z 11. júna 2019, sp. zn. I. ÚS 246/2019 z ktorého tiež vyplýva, že pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok.

17. Predmetné ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky, a to, že ide o pohľadávku alebo jej časť, ktorá je splatná, banka vyzvala klienta písomne na splnenie jeho povinnosti po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Žalobca v konaní nepredložil dôkaz, ktorým by preukázal, že postupca žalovaného vyzval písomne na splnenie povinnosti, resp. že by takúto výzvu na adresu žalovaného zasielal a túto by si žalovaný neprebral, t. j. že takáto výzva, resp. iná výzva, ktorá by mohla byť výzvou v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách došla do sféry dispozície žalovaného. Rovnako preto, ako súd prvej inštancie, je aj odvolací súd toho názoru, že žalobca v spore pred súdom prvej inštancie nepreukázal splnenie uvedených zákonných podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky a preto možno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nie je nositeľom subjektívneho práva z hmotnoprávneho vzťahu a teda nemá aktívnu vecnú legitimáciu v tomto konaní.

18. Súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa všetky náležitosti rozhodnutia súdu, vrátane požiadaviek na presvedčivé odôvodnenie. Námietky žalobcu o tom, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je arbitrárne a prijaté závery svojvoľné, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní sú nedôvodné.

19. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej zamietajúcej časti II. a v súvisiacom výroku III. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods.1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný. Žalovaná si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila a z obsahu spisu ani nevyplývalo, že by žalovanému trovy odvolacieho konania vznikli. Odvolací súd preto žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).